

Av eldste Lynn G. Robbins
i De syttis presidentskap

Hvilken vei er du vendt?

Å prøve å behage andre fremfor å behage Gud er å snu opp ned på det første og annet store bud.

“Hvilken vei er du vendt?” President Boyd K. Packer overrasket meg med dette gåtefulle spørsmålet mens vi reiste sammen til mitt aller første oppdrag som ny sytti. Uten en forklaring for å sette spørsmålet i sammenheng, var jeg forvirret. “En sytti,” fortsatte han, “representerer ikke folket overfor profeten, men profeten overfor folket. Glem aldri hvilken vei du er vendt!” Det var en stor lærdom.

Å prøve å behage andre fremfor å behage Gud er å snu opp ned på *det første og annet store bud* (se Matteus 22:37–39). Det er å glemme hvilken vei vi er vendt. Men likevel har vi alle gjort denne feilen på grunn av menneskefrykt. I Jesaja advarer Herren oss: “Frykt ikke for menneskers hån” (Jesaja 51:7; se også 2 Nephi 8:7). I Lehis drøm ble denne frykten utløst av at de i den store og rommelige bygningen *pekte i forakt*, noe som fikk mange til å glemme hvilken vei de vendte og til å forlate treet fordi de “skammet” seg (se 1 Nephi 8:25–28).

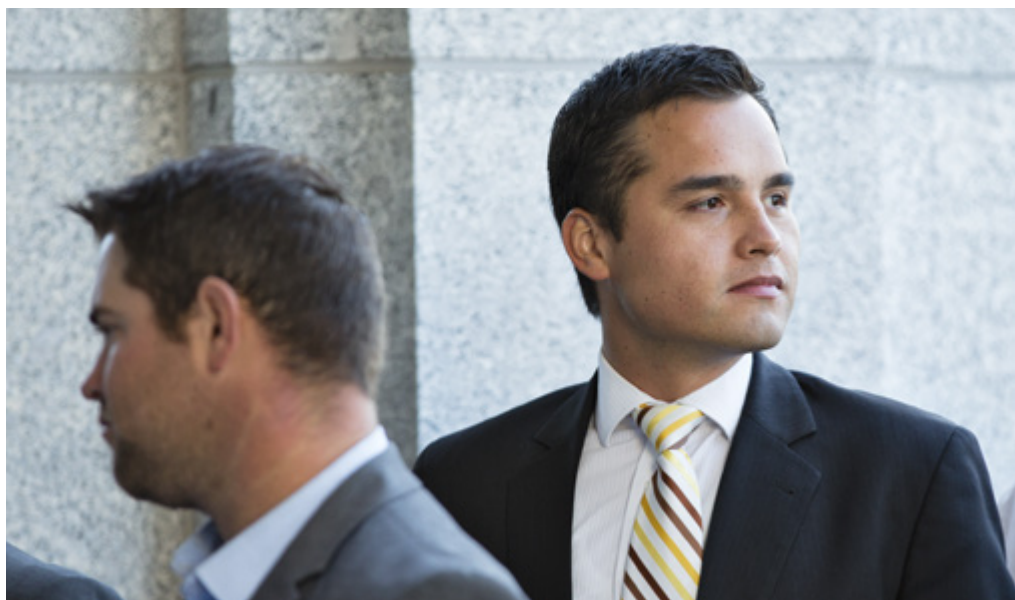
Dette *gruppepresset* forsøker å endre vår holdning, om ikke adferd, ved å få oss til å føle skyld fordi vi er til anstøt. Vi søker respektfull sameksistens med dem som peker fingre,

men når denne menneskefrykten frister oss til å gå god for synd, blir det en “snare” ifølge Ordspråkene (se Ordspråkene 29:25). Snaren kan ha finurlige lokkemidler for å appellere til vår medfølelse side for å tolerere eller godkjenne noe som har blitt fordømt av Gud. For de svake i troen kan det være en stor snublesten. Noen unge misjonærer tar for eksempel denne menneskefrykten med seg ut på

misjonsmarken, og unnlater å rapportere en ledsagers åpenbare ulydighet til sin misjonspresident, fordi de ikke vil fornærme sin villfarne ledsager. Karakteravgjørelser tas ved å huske riktig rekkefølge på det første og det annet store bud (se Matteus 22:37–39). Når disse forvirrede misjonærene innser at de er ansvarlige overfor Gud og ikke sin ledsager, skulle det gi dem mot til å gjøre en *helomvending*.

I den unge alder av 22 glemte til og med Joseph Smith hvilken vei han vendte, da han gjentatte ganger ba Herren om å la Martin Harris låne de 116 manuskriptsidene. Kanskje Joseph ønsket å vise takknemlighet til Martin for hans støtte. Vi vet at Joseph hadde et inderlig ønske om at andre øyenvitner kunne stå sammen med ham mot de nedslående løgnene som ble spredt om ham.

Uansett hva Josephs grunner var, eller så berettiget som de enn kunne virke, unnskyldte ikke Herren dem, men refset ham skarpt: “Hvor ofte har du ikke overtrådt... og latt deg overtale av mennesker. For se, du skulle

ikke ha *fryktet* mennesker mer enn Gud” (L&p 3:6–7; uthevelse tilføyd). Denne gripende opplevelsen hjalp Joseph å huske – for alltid deretter – hvilken vei han vendte.

Når noen prøver å *redde ansikt* overfor mennesker, kan de uforvarende *tape ansikt* overfor Gud. Å tro at man kan behage Gud og samtidig gå god for menneskenes ulydighet, er ikke nøytralitet, men falskhet, eller å være *hyklersk* eller prøve å “tjene to herrer” (Matteus 6:24; 3 Nephi 13:24).

Selv om det absolutt krever mot å møte farer, er det sanne kjennetegn på mot at man overvinner menneskefrykt. For eksempel hjalp Daniels bønner ham å møte løver, men det som ga ham et løvehjerte, var å trosse kong Darius (se Daniel 6). Den slags mot er en Åndens gave til de *gudfryktige* som har holdt bønn. Dronning Esters bønner ga henne også det samme mot til å konfrontere sin mann, kong Ahasverus, vel vitende om at hun risikerte livet ved å gjøre det (se Ester 4:8–16).

Mot er ikke bare en av de viktigste dyder, men som C. S. Lewis sa: “Mot er... enhver dyd når den settes på prøve... Pilatus var barmhjertig helt til det ble risikabelt.”¹ Kong Herodes ble bedrøvet over anmodningen om å halshugge døperen Johannes, men ønsket å behage “gjestene” (Matteus 14:9). Kong Noah var beredt til å befri Abinadi helt til gruppepresset fra hans ugudelige prester fikk ham til å vakle (se Mosiah 17:11–12). Kong Saul var ulydig mot Herrens ord ved å beholde utbyttet etter krigen, fordi han “var redd folket og gjorde som de sa” (1 Samuelsbok 15:24). For å tilfredsstille det opprørske Israel ved foten av Sinai-fjellet, laget Aron en gullkalv fordi han glemte hvilken vei han vendte (se 2 Mosebok 32). Mange av rådsherrene i Det nye testamente

“trodde på [Herren]... Men for fariseernes skyld bekjente de det ikke, for at de ikke skulle bli utstøtt av synagogen. For de ville heller ha ære av mennesker enn ære av Gud” (Johannes 12:42–43). Skriftene er fulle av slike eksempler.

Hør nå på noen inspirerende eksempler:

- Først Mormon: “Se, jeg taler med frimodighet og med myndighet fra Gud, og jeg *frykter ikke* for hva menneskene kan gjøre, for fullkommen kjærlighet jager bort all frykt” (Moroni 8:16; uthevelse tilføyd).
- Nephi: “Derfor skriver jeg ikke det som er til behag for verden, men det som er velbehagelig for Gud og for dem som ikke er av verden” (1 Nephi 6:5).
- Kaptein Moroni: “Se, jeg er Moroni, deres hærfører. Jeg trakter ikke etter makt, men etter å bringe den til opphør. Jeg trakter ikke etter verdens ære, men etter mitt lands frihet og velferd og etter å forherlige min Gud” (Alma 60:36).

Moroni hadde så stort mot ved å minnes hvilken vei han vendte, at det ble sagt om ham: “Hvis alle mennesker hadde vært og var og alltid

ville være som Moroni, se, da ville helvetes krefter ha blitt rystet for evig, ja, djevelen ville aldri ha makt over menneskenes barns hjerter” (Alma 48:17).

Profeter gjennom alle tidsaldre har alltid blitt pekt på i forakt. Hvorfor? Ifølge Skriftene er det fordi “de skyldige [synes] at sannheten er hård, for den skjærer dem i hjertet” (1 Nephi 16:2), eller som president Harold B. Lee sa: “En truffet fugl flakser!”² Deres hånlige reaksjon er i virkeligheten skyldfølelse som prøver å berolige seg selv, akkurat som Korihor, som endelig innrømmet: “Jeg visste hele tiden at det fantes en Gud” (Alma 30:52). Korihor var så overbevisende i sitt bedrag at han begynte å tro på sin egen løgn (se Alma 30:53).

Spottere anklager ofte profeter for ikke å leve i det 21. århundre, eller for å være hyklerske. De prøver å overtale og presse Kirken til å senke Guds normer til nivået for deres egen upassende adferd, noe som ifølge eldste Neal A. Maxwell “fører til selvtilfredshet, men ikke selvutvikling”³ og omvendelse. Å senke Herrens normer til samme nivå som et samfunns upassende adferd, er frafall. Mange kirker blant nephittene to hundre år etter Frelserens besøk til dem, begynte å “fordumme” læren, for låne et uttrykk fra eldste Holland.⁴

Når dere lytter til dette skriftstedet fra 4 Nephi, skulle dere se etter paralleller i vår tid: “Og det skjedde at da to hundre og ti år var gått, var det mange kirker i landet, ja, det var mange kirker som hevdet å kjenne Kristus, og likevel fornektet de det meste av hans evangelium, så de tillot allslags ugudelighet og delte ut det som var hellig til dem det var blitt forbudt å gi det til på grunn av uverdighet” (4 Nephi 1:27).

Déjà vu i de siste dager! Noen medlemmer skjønner ikke at de går

i samme snare når de er pådrivere for aksept for "[sine] fedres [lokale eller etniske] tradisjoner" (L&p 93:39) som ikke er i harmoni med evangeliets kultur. Atter andre som narrer seg selv og lever i selvfornektelse, ber om eller krever at biskoper senker normen for tempelbefalinger, skoleanbefalinger eller misjonærsøknader. Det er ikke lett å være biskop under den slags press. Men i likhet med Frelseren, som rensket templet for å forsvare dets hellighet (se Johannes 2:15–16), er dagens biskoper kalt til frimodig å forsvare tempelnormen. Det var Frelseren som sa: "Jeg vil åpenbare meg for mitt folk i barmhjertighet... hvis mitt folk vil holde mine bud og ikke besmitter dette hellige hus" (L&p 110:7–8).

Frelseren, vårt store forbilde, var alltid vendt mot sin Fader. Han elsket og tjente sine medmennesker, men sa: "Jeg tar ikke imot ære fra mennesker" (Johannes 5:41). Han ønsket at de han underviste, skulle følge ham, men han søkte ikke deres velvilje. Når han utførte en nestekjærlig handling, som å helbrede syke, kom gaven ofte med anmodningen: "Se til at du ikke forteller det til noen" (Matteus

8:4; Markus 7:36; Lukas 5:14; 8:56). Dette var delvis for å unngå ryktet som fulgte ham, til tross for hans innsats for å unngå det (se Matteus 4:24). Han fordømte fariseerne for å gjøre gode gjerninger bare for å bli sett av mennesker (se Matteus 6:5).

Frelseren, den eneste fullkomne person som har levd, var den mest fryktløse. Han møtte mangfoldige anklagere, men ga aldri etter for deres hånlige pekefinger. Han er den eneste som aldri glemte hvilken vei han vendte: "Jeg gjør *alltid* det som er til behag for [Faderen]" (Johannes 8:29; uthevelse tilføyd), og "jeg søker ikke min vilje, men hans vilje som har sendt meg" (Johannes 5:30).

Mellom 3 Nephi kapittel 11 og 3 Nephi kapittel 28 brukte Frelseren tittelen *Fader* minst 150 ganger, noe som gjorde det veldig klart for nephittene at han representerte sin Fader. Og fra Johannes kapittel 14 til og med 17 nevner Frelseren Faderen minst 50 ganger. På alle mulige måter var han sin Faders fullkomne disippel. Han var så fullkommen som Faderens representant at å kjenne Frelseren var det samme som å kjenne Faderen. Å se Sønnen var å se Faderen (se

Johannes 14:9). Å høre Sønnen var å høre Faderen (se Johannes 5:36). Han hadde i bunn og grunn blitt umulig å skjelne fra Faderen. Faderen og han var ett (se Johannes 17:21–22). Han visste uten tvil hvilken vei han vendte.

Måtte hans inspirerende eksempel styrke oss mot fallgruber som smiger utenfra eller innbilskheter innenfra. Måtte det gi oss mot til aldri å kripe sammen eller innynne oss i møte med trusler. Måtte det inspirere oss til å gå omkring og gjøre vel så anonymt som mulig, og ikke "[trakte] etter menneskers ære" (L&p 121:35). Og måtte hans uforlignelige eksempel hjelpe oss å alltid huske *hvilket* som er "det største og første bud" (Matteus 22:38). Når andre krever godkjenning i strid med Guds bud, måtte vi alltid huske hvem sine disipler vi er og hvilken vei vi vender. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, rev. utg. (1982), 137–38.
2. Harold B. Lee, i *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer* (2008), 356.
3. Neal A. Maxwell, "Omvendelse," *Lys over Norge*, jan. 1992, 35.
4. Jeffrey R. Holland, "Vi er kalt til å være Kristus lik," *Liahona*, juni 2014, 35.